

Arrest

nr. 107 161 van 24 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op het arrest nr. 104 548 van 6 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. LETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M.DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “synthesememorie” in. Artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

- 39/73 (,§ 1);
- 39/73-1;
- 39/74;
- 39/75;
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;
- 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

1.2. Artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

1.3. Artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

1.4. Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen.

2. De verzoekende partij herneemt in casu in de synthesememorie integraal het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift, meer nog: dit initieel opgeworpen enig middel wordt bijkomend voorzien van een hoofding. Niet alleen reproduceert zij dus haar verzoekschrift, terwijl het genoemde artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de synthesememorie uitdrukkelijk definieert als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft, zij voegt er nog een opschrift aan toe.

3. Met het tussenarrest nr. 104 548 van 6 juni 2013 werden de debatten heropend en werden de partijen uitgenodigd om ter terechtzitting een standpunt in te nemen over de vraag of de thans ingediende synthesememorie voldoet aan de vereisten van de synthesememorie zoals bepaald in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en of, indien hierop ontkennend moet worden geantwoord, de sanctie vervat in artikel 39/81, zesde lid van de voormelde wet zich opdringt en het gebrek aan belang dient te worden vastgesteld.

4. De uiteenzetting van verzoekende partij, die ter terechtzitting doet gelden dat het stuk voldoet aan de wettelijke bepalingen, overtuigt niet.

4.1.1. In eerste instantie stelt zij dat de debatten in deze zaak niet mochten worden heropend. Het al dan niet wetsconform zijn van de synthesememorie is niet van openbare orde en de verwerende partij heeft ter zake op de eerste zitting geen exceptie opgeworpen. Aangezien het dus geen middel van openbare orde betreft, mag de rechter niet ambtshalve uitspraak doen en mochten de debatten niet worden heropend.

4.1.2. De onderhavige kwestie heeft betrekking op de ontvankelijkheid van het beroep. Immers wordt in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaald dat indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid van diezelfde bepaling, heeft ingediend, het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld. Aangezien de rechter te allen tijde en ambtshalve kan oordelen over de ontvankelijkheid van het beroep, kan de argumentatie van de verzoekende partij geenszins worden bijgetreden. Daarbij komt nog dat de debatten in het bijzonder werden heropend om de partijen toe te laten een standpunt in te nemen over dit rechtspunt, en dus met het oog op het vrijwaren van de rechten van verdediging.

4.2. De verzoekende partij verwijst verder naar de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de vorige versie van de bepaling inzake de synthesememorie. Deze rechtspraak kan evenwel niet naar analogie worden toegepast. Het bij artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) ingevoegde en door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 88/2012 vernietigde – en dus thans niet meer in voege zijnde – artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet definieerde destijds de synthesememorie als *“een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”*. De Raad van State stelde dienaangaande dat in deze versie van het artikel geen sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen werd voorzien, laat staan dat het beroep om die reden niet-ontvankelijk zou kunnen worden verklaard (RvS 28 juni 2012, nr. 220.072). De thans van toepassing zijnde bepaling stelt evenwel uitdrukkelijk dat in de synthesememorie alle middelen moeten worden samengevat. Het betoog van de verzoekende partij gaat derhalve niet op, net zomin als haar verwijzing naar de syntheseconclusie die wordt ingediend bij de gewone hoven en rechtbanken, gezien de specifieke omschrijving van dit proceduristuk in de Vreemdelingenwet.

4.3.1. Voorts betoogt de verzoekende partij dat een samenvatting niet per definitie een verkorting van de tekst inhoudt, dat het zevende lid van artikel 39/81 verwijst naar artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet – bepaling die stelt dat de partijen en hun advocaat gaan andere middelen mogen aanvoeren dan deze die werden uiteengezet in het verzoekschrift – zodat een uitbreiding van het verzoekschrift niet is toegelaten, maar een herneming wel en dat het woord synthesememorie, nog duidelijker in zijn Frans-talige tegenhanger, *“mémoire de synthèse”*, wijst op het samenspel van these en antithese.

4.3.2. Het weze herhaald dat de wetgever de synthesememorie omschrijft als een akte waarin de middelen worden samengevat. Zelfs indien dit moet worden begrepen als het samenspel van these en antithese, kan een loutere reproductie van het verzoekschrift niet als dusdanig beschouwd worden. Verder hangt een samenvatting van middelen niet af van de lengte van de synthesememorie maar wel van haar inhoud en dient verzoekende partij zorg te dragen voor een samenvatting die begrijpelijk is. Overigens kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat het verzoekschrift nog een uitbreiding bevat in die zin dat aan het enig middel een hoofding wordt toegevoegd waarin, in tegenstelling tot wat in het initiële verzoekschrift het geval was, de geschonden geachte bepalingen worden vermeld, dit onmiskenbaar als reactie op de exceptie van onontvankelijkheid van het middel zoals opgeworpen door de verwerende partij in de nota. Daargelaten de vraag of het oorspronkelijk aangevoerde middel al dan niet ontvankelijk was, is de synthesememorie, door deze uitbreiding, niet als een loutere herneming zonder meer op te vatten. Los van deze vaststelling gaat de bewering dat een loutere herneming van de middelen kan worden beschouwd als zijnde een samenvatting, niet op: luidens het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal is de betekenis van het woord *“samenvatten”* de volgende : *“1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen [...] 2. in het kort*

weergeven of herhalen [...]". Onder het woord "samenvatting" wordt de volgende betekenis gegeven : "1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. [...]". Deze betekenissen wijzen er in hun hedendaagse betekenis op dat de middelen in het kort moeten worden weergegeven of in het kort moeten worden herhaald. Eén en ander kan overigens niet los worden gezien van de vaststelling dat de wetgever ervoor geopteerd heeft om middels de artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012, een andere definiëring van de synthesesmemorie in de Vreemdelingenwet in te voegen dan deze die in een eerdere versie reeds had bestaan – met name in het door het Grondwettelijk Hof vernietigde artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) – in die zin dat waar in de eerdere versie een memorie vereist werd waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet, thans uitdrukkelijk wordt gesteld dat in dit stuk de middelen moeten worden samengevat. Een herneming van de middelen kan, gelet op het voorgaande en in weerwil van wat de verzoekende partij stelt, dan ook niet volstaan.

4.4.1. De verzoekende partij verwijst naar het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof waarin wordt gesteld dat aan de verzoekende partij de effectieve mogelijkheid moet worden gegeven om te repliceren op de argumenten van de verwerende partij en dat wanneer in de synthesesmemorie een antwoord wordt gegeven op de exceptie in de nota en de verzoekende partij verder overgaat tot een herneming van de middelen, dit stuk in aanmerking moet worden genomen, omdat daar anders over oordelen zou leiden tot de volledige uitholling van het begrip van de synthesesmemorie en de doelstelling ervan. Het louter hernemen van de middelen is ook een vorm van repliek, zo voegt de verzoekende partij nog toe.

4.4.2. Zoals reeds gesteld vernietigde het Grondwettelijk Hof op 12 juli 2012 artikel 44, 3°, van de wet houdende diverse bepalingen (II) van 29 december 2010, dat de verplichting om een repliekmemorandum in te dienen in de annulatieprocedure afschaft en waarbij het begrip synthesesmemorie werd ingevoerd als zijnde een proceduristuk waarvan enkel de kamervoorzitter of de aangewezen rechter de neerlegging kan bevelen wanneer zij van oordeel zijn dat de juridische complexiteit van de zaak dit vereist. Het Hof stelt dat voormelde wettelijke bepaling afbreuk doet aan de rechten van verdediging van de verzoekende partij doordat de mogelijkheid van de verzoekende partij om haar argumenten ter repliek op de nota met opmerkingen te doen gelden in een synthesesmemorie enkel afhangt van de beoordeling van het dossier door de magistraat, die uitsluitend op het verzoekschrift en op de nota met opmerkingen is gebaseerd (Grondwettelijk Hof nr. 88/2012, 12 juli 2012, B.34.2, BS 10 september 2012).

4.4.3. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de wettekst enkel spreekt over een samenvatting van alle aangevoerde middelen en dat de bekommernis van het Grondwettelijk Hof dat dergelijk proceduristuk de verzoekende partij moet toelaten om te repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, nergens terug te vinden is in deze duidelijke wetsbepaling. Uit voorgaande volgt dat er een leemte is in de wet in die zin dat de wetgever het arrest van het Grondwettelijk Hof niet correct heeft omgezet in de voorliggende wetsbepaling. Het komt de Raad niet toe om deze leemte in de wet op te vullen. Te dezen kan dus enkel worden herhaald dat de synthesesmemorie geen samenvatting van de middelen bevat terwijl dat een vereiste is die voortvloeit uit de wettelijke bepaling. Het argument dat het louter hernemen van de middelen ook een vorm van repliek is doet aan het voorgaande geen afbreuk.

4.5. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat een termijn van acht dagen zoals voorzien in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zodanig kort is dat deze geen overleg toelaat tussen de raadsman en de verzoekende partijen en dat daarom "veiligheidshalve" meegedeeld wordt dat een synthesesmemorie zal neergelegd worden, dient de Raad op te merken dat het zaak is van de advocaat en zijn cliënt om uit te maken hoe diens belangen het best gediend worden en dat dit niet wegneemt dat indien een synthesesmemorie wordt neergelegd, waarbij men in totaal beschikt over een termijn van vijftien dagen vanaf de in artikel 39/81, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde kennisgeving van de griffie, deze dan een samenvatting van de middelen dient te omvatten, quod non in casu.

5. Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet wordt het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS